

Το αποτέλεσμα των εκλογών του Μαΐου κάνει ακόμα πιο οξύ το κεντρικό ζήτημα: **την κρίση πολιτικής εξουσίας.** Από την έκβασή της θα εξαρτηθεί η κάθαρση της τραγωδίας, στην οποία έριξαν τη χώρα η καπιταλιστική χρεοκοπία, τα μνημόνια, η τυραννία της τρόικας και όλες οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου.

Κανένα τερτίπι των κυβερνώντων δεν μπορεί να κρύψει την πολιτική τους ήττα: ο βασιλιάς της Δεξιάς είναι γυμνός. Δεν μπορεί καν να κρύψει τη γύμνια του με το φυλλαράκι μιας ΠΑΣΟΚικής «Ελιάς». Το χάσμα που έχει ανοίξει και διευρύνεται ανάμεσα στην κυβέρνηση και τον λαό φαίνεται και στον ανασχηματισμό της: ένας τσεκουροφόρος στην Υγεία, ένας διαπομπευτής οροθετικών στην Παιδεία, ένας… Κικίλιας στα ΜΑΤ, ένας άνθρωπος των τραπεζών στο τιμόνι της ναυαγισμένης οικονομίας. Η κυβέρνηση πήρε το «μήνυμα»: εάν ο λαός πεινάει, γιατί δεν ζητάει παντεσπάνι ή το σούσι του Στουρνάρα;

Την πρωτιά στις ευρωεκλογές την πήρε μια δύναμη της Αριστεράς, ο ΣΥΡΙΖΑ. Παρά το λαχάνιασμα, η άνοδός του δεν αντιστράφηκε. Το συμβάν του 2012 δεν ακυρώθηκε. Η λαϊκή πλειοψηφία συνεχίζει να αναζητά λύση προς τα Αριστερά, αν και με αμφιβολίες. Κάθε επανάπαυση, όμως, είναι ολέθρια: η κοινωνική-πολιτική αποσύνθεση πολλαπλασιάζει ακόμα πιο γοργά τα σαρκοβόρα του χρυσαυγίτικου ναζισμού στην αγκαλιά του κράτους.

Ο δικομματισμός της Μεταπολίτευσης κατέρρευσε οριστικά, χωρίς, όμως, ένας διάδοχος διπολισμός να έχει αποκρυσταλλωθεί. Η Δεξιά βλέπει να χάνει ολοένα έδαφος και τους συμμάχους της να αφανίζονται. Ο ΣΥΡΙΖΑ αγκομαχά χωρίς να κερδίζει υπολογίσιμους συμμάχους για μια «κυβέρνηση με κορμό τον εαυτό του». Και οι δύο, με τον παρόντα συσχετισμό, αδυνατούν να σχηματίσουν αυτοδύναμη ή συμμαχική κυβέρνηση. Γι’ αυτό υπάρχει η κατά τον Κωνσταντίνο Τσουκαλά «στρατηγική αμηχανία» και των δύο.

Η διάλυση του αστικού πολιτικού συστήματος δεν ξεπεράστηκε, εντείνεται. Δεν θα σταματήσει ούτε με μια Ν.Δ. να μαζεύει ερείπια από δεξιά κι ακροδεξιά στον δικό της ερειπιώνα ούτε αν ο ΣΥΡΙΖΑ πάει ακόμα δεξιότερα, προς ένα «Κέντρο» που το αφανίζει η πόλωση. Ο ΣΥΡΙΖΑ πλήρωσε ήδη ακριβά τις διαβεβαιώσεις του σε Ε.Ε., ΔΝΤ, ΝΑΤΟ, ΣΕΒ. Μια μετατροπή του σε καταφύγιο ή υποκατάστατο μιας ανύπαρκτης «Κεντροαριστεράς» θα είναι

προδοσία αλλά και αυτοκτονία. Ακόμα χειρότερα, τυχόν συμμετοχή σε σχήματα «κυβερνήσεων εθνικής ενότητας» θα σημάνει μια νέα Βάρκιζα – αυτή τη φορά, όμως, θα είναι συνθηκολόγηση πριν καν την αναμέτρηση. Καθόλου τυχαία, ο έμπιστος του Σαμαρά και του Κασιδιάρη, ο Μπαλτάκος, επικαλέστηκε πρόσφατα το ενδεχόμενο μιας «Βάρκιζας» του ΣΥΡΙΖΑ, λοιδορώντας με την αλαζονεία εκείνων που νομίζουν ότι θα ξαναγίνουν νικητές σε έναν νέον εμφύλιο.

Κανείς δεν πρέπει να ξεχνά το σύνθημα του Δεκέμβρη του 2008: **«Βάρκιζα, τέλος!»**

Δεν θα ήταν ξεπέρασμα της «στρατηγικής αμηχανίας» του ΣΥΡΙΖΑ να επιχειρήσει ένα «άνοιγμα στα αριστερά» στα λόγια. Ούτε αν φτιάξει με αριστερά υλικά δεξιά μαγειρέματα που οδηγούν πάντα σε δηλητηρίαση. Η «αμηχανία» του οφείλεται στην άρνηση μιας ρήξης με ένα σύστημα αδιάλλακτο μέσα στο αδιέξοδο της κρίσης του, κι από το οποίο περιμένουν παραχωρήσεις. Ουτοπία είναι η ρεφορμιστική ψευδαίσθηση κι όχι η επαναστατική ρήξη, η ανατροπή του χρεοκοπημένου συστήματος, η σοσιαλιστική διέξοδος από την κρίση, για την οποία παλεύει το ΕΕΚ.

Λυδία λίθος, η αντιμετώπιση του χρέους. Να μιλάς για «διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους» είναι σαν να μιλάς για μια γυναίκα… «κατά το πλείστον» έγκυο. Σε τέτοια ζητήματα δεν υπάρχουν μισο-λύσεις: ή προετοιμάζεις μαζικό κίνημα και οργανώνεις τον λαό για ρήξη, απαιτώντας άμεση διαγραφή όλου του χρέους, ή σκύβεις τελικά το κεφάλι στην τρόικα.

Η επιβίωση μιας κυβέρνησης εκ γενετής ετοιμόρροπης χρωστά πολλά στο γεγονός ότι η οριακή επικράτησή της το 2012, σε συνθήκες διεθνούς υστερίας, συνδέθηκε όχι απλώς με την πιθανότητα εξόδου της Ελλάδας από την ευρωζώνη, αλλά, προπαντός, με την κρίση στην Ιταλία και την άμεση απειλή κατάρρευσης όλης της ευρωζώνης.

Η καμπάνα χτυπάει ξανά για την Ελλάδα. Με οποιαδήποτε κυβέρνηση, αριστερή ή όχι, προχωρούμε σε ιστορική αναμέτρηση. Πρέπει το εργατικό-λαϊκό κίνημα να ετοιμαστεί επειγόντως. Εάν η κυβέρνηση παραμένει «εντός των τειχών» του καπιταλισμού, υποταγμένη στις εντολές της Ε.Ε., θα φέρει νέες συμφορές στον καθημαγμένο λαό.

Απαιτούνται: Ενιαίο Μέτωπο όλου του εργατικού-λαϊκού κινήματος και της μαχόμενης Αριστεράς ενάντια στον ταξικό εχθρό και τα φασιστικά του μαντρόσκυλα, προώθηση μορφών λαϊκής αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης και αυτοάμυνας, μεταβατικό πρόγραμμα για σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της

οικονομίας. Με άλλα λόγια, πάλη για πραγματική εργατική κυβέρνηση της Αριστεράς, σε ρήξη με τους καπιταλιστές, στηριγμένη σε όργανα της εργατικής εξουσίας και στη διεθνιστική πάλη όλων των καταπιεσμένων της Ευρώπης - για μια σοσιαλιστική Ελλάδα σε μια σοσιαλιστική Ευρώπη.

.....

*** Γενικός γραμματέας του ΕΕΚ**

efsyn.gr